

«Το όνειρο του παιδιού είναι η ειρήνη» Μια ζωγραφιά για την ειρήνη.

Αγαπητοί εκπαιδευτικοί, αγαπητοί γονείς

Η ΕΕΔΥΕ στα **60 χρόνια** από την ίδρυσή της, εκτιμά ότι μέσα από το παιδαγωγικό έργο στο σχολείο χρειάζεται να ανοίξει πιο αποφασιστικά η συζήτηση και οι δραστηριότητες γύρω από το φλέγον ζήτημα της ειρήνης και ενάντια στους πολέμους.

Το σχολείο μας στα πλαίσια των δραστηριοτήτων και τις εκδηλώσεις της ΕΕΔΥΕ πήρε μέρος με ζωγραφική. Οι μαθητές της Ε1 και Ε2 εμπνευσμένοι από το ποίημα του Γιάννη Ρίτσου «Ειρήνη» και με την αμέριστη συμπαράσταση και βοήθεια της Εικαστικού Κων/νας Γεώργα έκαναν ζωγραφιά το περιεχόμενό του.

Γιάννης Ρίτσος - Ειρήνη

Τ' όνειρο τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἡ εἰρήνη
Τ' όνειρο τῆς μάνας εἶναι ἡ εἰρήνη
Τὰ λόγια τῆς ἀγάπης κάτω ἀπ' τὰ δέντρα
εἶναι ἡ εἰρήνη.
Ὁ πατέρας πού γυρνάει τ' ἀπόβραδο
μ' ἓνα φαρδὺ χαμόγελο στὰ μάτια
μ' ἓνα ζεμπίλι στὰ χέρια του γεμάτο φροῦτα
καὶ οἱ σταγόνες τοῦ ἰδρώτα στοῦ μέτωπό του
εἶναι ὅπως οἱ σταγόνες τοῦ σταμνιοῦ
πού παγώνει τὸ νερὸ στὸ παράθυρο,
εἶναι ἡ εἰρήνη.
Ὅταν οἱ οὐλές ἀπ' τὶς λαβωματιές
κλείνουν στὸ πρόσωπο τοῦ κόσμου
καὶ μὲς στοὺς λάκκους ποῦσκαψαν οἱ ὀβίδες
φυτεύουμε δέντρα
καὶ στὶς καρδιές ποῦσκαψε ἡ πυρκαγιά
δένει τὰ πρῶτα τῆς μπουμπουκιά ἡ ἐλπίδα
κι οἱ νεκροὶ μποροῦν νὰ γείρουν στὸν πλευρὸ
τους
καὶ νὰ κοιμηθοῦν δίχως παράπονο
ξέροντας πὼς δὲν πῆγε τὸ αἷμα τους τοῦ κάκου,
εἶναι ἡ εἰρήνη.
Εἰρήνη εἶναι ἡ μυρουδιά τοῦ φαγητοῦ τὸ βράδυ,
τότε πού τὸ σταμάτημα τοῦ αὐτοκινήτου στὸ
δρόμο
δὲν εἶναι φόβος,

τότε πού τὸ χτύπημα στὴν πόρτα
σημαίνει φίλος,
καὶ τὸ ἄνοιγμα τοῦ παραθύρου κάθε ὥρα
σημαίνει οὐρανός,
γιορτάζοντας τὰ μάτια μας
μὲ τὶς μακρινές καμπάνες τῶν χρωμάτων του,
εἶναι εἰρήνη.
Εἰρήνη εἶναι ἓνα ποτήρι ζεστὸ γάλα
κι ἓνα βιβλίο μπροστὰ στὸ παιδί πού ξυπνάει,
τότε πού τὰ στάχια γέρνουν τὸ 'να στ' ἄλλο
λέγοντας:
τὸ φῶς, τὸ φῶς
καὶ ξεχειλάει ἡ στεφάνη τοῦ ὀρίζοντα φῶς,
εἶναι ἡ εἰρήνη.
Τότε πού οἱ φυλακές ἐπισκευάζονται νὰ γίνουν
βιβλιοθήκες,
τότε πού ἓνα τραγούδι ἀνεβαίνει ἀπὸ κατώφλι
σὲ κατώφλι τὴ νύχτα,
τότε πού τ' ἀνοιξιάτικο φεγγάρι βγαίνει ἀπ' τὸ
σύγνεφο
ὅπως βγαίνει ἀπ' τὸ κουρεῖο τῆς συνοικίας
φρεσκοξυρισμένος ὁ ἐργάτης τὸ Σαββατόβραδο,
εἶναι ἡ εἰρήνη.

Τότε πού ή μέρα πού πέρασε,
δέν εἶναι μιὰ μέρα πού χάθηκε,
μά εἶναι ή ρίζα πού άνεβάζει τὰ φύλλα τῆς χαρᾶς
μέσα στοῦ βράδου
κι εἶναι μιὰ κερδισμένη μέρα κι ἕνας δίκαιος
ὑπνος,
πού νιώθεις πάλι ό ήλιος νά δένει βιαστικά τα
κορδόνια του
νά κυνηγήσει τή λύπη άπ' τίς γωνιές τοῦ χρόνου,
εἶναι ή εἰρήνη.
Εἰρήνη εἶναι οι θημωνιές τῶν άχτίτων στους
κάμπους τοῦ καλοκαιριοῦ
εἶναι τ' άλφαβητάρι τῆς καλοσύνης στα γόνατα
τῆς αύγῆς.
Όταν λές: άδελφές μου, - όταν λέμε: αύριο θα
χτίσουμε.
όταν χτίζουμε και τραγουδάμε,
εἶναι ή εἰρήνη.
Ἡ εἰρήνη εἶναι τὰ σφιγμένα χέρια τῶν άνθρώπων
εἶναι τὸ ζεστό ψωμί στοῦ τραπέζι τοῦ κόσμου
εἶναι τὸ χαμόγελο τῆς μάνας
Τίποτ' άλλο δέν εἶναι ή εἰρήνη.
Και τ' άλέτρια πού χαράζουν βαθιές αύλακιές σ'
όλη τή γῆ,
ένα όνομα μονάχα γράφουν:
Εἰρήνη.
Τίποτ' άλλο. Εἰρήνη.
Πάνω στις ράγες τῶν στίχων μου
τὸ τραῖνο πού προχωρεῖ στοῦ μέλλον
φορτωμένο στάρι και τριαντάφυλλα,
εἶναι ή εἰρήνη.
Άδέρφια,
μές στην εἰρήνη διάπλατα άνασαίνει όλος ό
κόσμος
μέ όλα τα όνειρά μας
Δώστε τὰ χέρια άδέρφια μου,
αυτό 'ναι ή εἰρήνη.